

บทที่ 3

ผลการศึกษา

ในบทนี้เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน กิจกรรมในครัวเรือน และกิจกรรมนันทนาการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิเคราะห์ คือนักเรียนที่มีลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมต่างกันน่าจะมีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมแต่ละประเภทแตกต่างกัน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ กิจกรรมการเรียน กิจกรรมในครัวเรือน และกิจกรรมนันทนาการ สำหรับปัจจัยทางด้านประชากร ได้แก่ เพศ ลำดับที่ของบุตร ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ครอบครัว อาชีพบิดา อาชีพมารดา และปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษามีดังนี้

3.1 ปัจจัยทางด้านประชากร

3.1.1 เพศของนักเรียน

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนน้อยในช่วงวันธรรมดา และเมื่อแยกพิจารณาตามเพศ พบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 38.2 และ 32.8 ตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความแตกต่างไม่มากนัก และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ พบว่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ซึ่งอาจเนื่องมาจาก นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีรูปแบบการทำกิจกรรมการเรียนในวันธรรมดาคล้ายคลึงกัน คือ มีการทำการบ้าน ทบทวนบทเรียน เตรียมบทเรียน การเข้าห้องสมุด ปรึกษา

อาจารย์ และพูดคุยกับเพื่อนเรื่องการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า รูปแบบการทำกิจกรรมการเรียน ในช่วงวันธรรมดาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะมีลักษณะไปในทิศทางเดียวกัน คือ ส่วนใหญ่ จะทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง

สำหรับการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนมีรูปแบบการทำกิจกรรม เช่นเดียวกับในธรรมดา คือ นักเรียนส่วนใหญ่ทำกิจกรรมการเรียนน้อย และเมื่อแยกพิจารณาตาม เพศ พบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีสัดส่วนของการทำกิจกรรมการเรียนมากไม่แตกต่างกัน มากนัก และเมื่อทดสอบด้วยค่า χ^2 พบว่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 แสดง ว่า เพศของนักเรียนไม่ได้มีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ และพบว่า รูปแบบ การทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความแตกต่างกันไม่มากนัก เพราะ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายส่วนใหญ่ จะมีความถี่ในการทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะคล้ายคลึง กัน คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนหญิงน่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่า นักเรียนชาย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการ เรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด นั่นแสดงว่า เพศไม่มีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ของนักเรียน ดังนั้น ผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับเพศของนักเรียน

คะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียน	เพศของนักเรียน	
	ชาย	หญิง
1. วันธรรมดา		
มาก	32.8	38.2
น้อย	67.2	61.8
รวม	100.0 (369)	100.0 (458)
$\chi^2 = 2.61$	$P = 0.10615$	
2. วันสัปดาห์		
มาก	26.0	29.5
น้อย	74.0	70.5
รวม	100.0 (368)	100.0 (458)
$\chi^2 = 1.21$	$P = 0.27032$	

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อยทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามเพศ พบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีคะแนนของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 43.9 และ 33.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 11) ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนอย่างชัดเจน และเมื่อทดสอบด้วยค่า χ^2 พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า 0.05 ซึ่งแสดงว่า เพศมีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือน และเมื่อนำผลการศึกษาที่เกี่ยวกับการทำกิจกรรมในครัวเรือนหน่วยย่อยที่ทำในช่วงวันธรรมดามาเปรียบเทียบกับระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง พบว่า มีความแตกต่าง และมีบางกิจกรรมที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น การซักผ้า พบว่า นักเรียนหญิงซักผ้าประจำ คิดเป็นร้อยละ 38.3 ขณะที่นักเรียนชายซักผ้าประจำเพียงร้อยละ 17.3 หรือ การรีดผ้า พบว่า นักเรียนหญิงรีดผ้าประจำ คิดเป็นร้อยละ 47.1 ในขณะที่นักเรียนชายรีดผ้าประจำเพียงร้อยละ 23.1 นอกจากกิจกรรมที่กล่าวมาแล้วยังมี การทำความสะอาดบ้าน ล้างภาชนะ เป็นต้น ที่พบว่านักเรียนหญิงมีส่วนในการทำกิจกรรมมากกว่านักเรียนชาย (ภาคผนวก ก ตารางที่ 35)

ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนและมีรูปแบบของความแตกต่างในการทำกิจกรรมในครัวเรือนเช่นเดียวกับในวันธรรมดาแต่อัตราส่วนร้อยละของการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์จะมีสัดส่วนที่สูงกว่าในวันธรรมดา กล่าวคือ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 45.9 และ 36.6 ตามลำดับและเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา และพบว่าบางกิจกรรมมีส่วนความแตกต่างในการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับในวันธรรมดา (ภาคผนวก ตารางที่ 35) สาเหตุที่ทำให้นักเรียนหญิงมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนชายอาจเป็นเพราะสังคมไทยส่งเสริมให้เด็กผู้หญิงรู้จักการทำการบ้าน

การเรือนมากกว่านักเรียนชายมาตั้งแต่ยังเด็ก ประกอบกับการทำกิจกรรมในครัวเรือนบางประเภทต้องใช้ความละเอียดรอบคอบซึ่งเด็กผู้หญิงจะทำได้ดีกว่าจึงทำให้การทำกิจกรรมในครัวเรือนมีนักเรียนหญิงทำมากกว่านักเรียนชายซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของระพี โสมภุติ (2506) ที่พบว่า นักเรียนหญิงจะช่วยทำงานบ้านต่าง ๆ มากกว่านักเรียนผู้ชาย ขณะที่นักเรียนชายจะช่วยงานที่ออกกำลังมากๆ มากกว่านักเรียนหญิง

ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่านักเรียนหญิงน่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนชายทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่า ความแตกต่างทางเพศมีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อนำรายได้ครอบครัวมาพิจารณาร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ยังมีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 11) กล่าวคือนักเรียนหญิงจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนชาย โดยพบความสัมพันธ์ดังกล่าวเฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ (มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 15,000 บาท) และกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง (มีรายได้ครอบครัว 15,000-29,999 บาท) แสดงว่า เพศมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของกลุ่มนักเรียนดังกล่าว แต่ความสัมพันธ์นี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด ส่วนในกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูง (มีรายได้ครอบครัว 30,000 บาทขึ้นไป) พบว่ารายได้อิทธิพลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน โดยพบว่าทิศทางความสัมพันธ์แปรผันไปตามรายได้ กล่าวคือ พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงน้อย โดยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ทั้งนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงทำกิจกรรมในครัวเรือนไม่แตกต่างกันมากนัก และพบว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

ตารางที่ 11 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับเพศของนักเรียน

คะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือน	เพศของนักเรียน	
	ชาย	หญิง
1. วันธรรมดา		
มาก	33.7	43.9
น้อย	66.3	56.1
รวม	100.0 (368)	100.0 (458)
$\chi^2 = 8.87$	$P = 0.00288$	
2. วันสัปดาห์		
มาก	36.6	45.9
น้อย	63.4	54.1
รวม	100.0 (369)	100.0 (458)
$\chi^2 = 7.21$	$P = 0.00722$	

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมนันทนาการมากทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามเพศ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 59.1 และ 49.6 ตามลำดับ (ตารางที่ 12) ซึ่งความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละมีความแตกต่างอย่างชัดเจน และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 แสดงว่า เพศมีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดา และเมื่อนำผลการศึกษาเกี่ยวกับการทำกิจกรรมนันทนาการที่เป็นกิจกรรมย่อยในช่วงวันธรรมดามาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่ามีการทำกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกัน โดยพบว่า นักเรียนชายมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนหญิงและมีการทำกิจกรรมนันทนาการบางกิจกรรมที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น นักเรียนชายเล่นวิดีโอเกมเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 20.6 ขณะที่นักเรียนหญิงเล่นวิดีโอเกมเป็นประจำมีเพียงร้อยละ 9.2 สำหรับการเล่นกีฬาที่พบความแตกต่างเช่นกัน คือ นักเรียนชายเล่นกีฬาเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 51.8 ขณะที่นักเรียนหญิงเล่นกีฬาเป็นประจำเพียงร้อยละ 14.6 และนอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการเล่นดนตรีที่พบความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 36)

การทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมนันทนาการมาก คิดเป็นร้อยละ 56.5 และ 50.4 ตามลำดับ โดยพบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการบางกิจกรรมระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนเหมือนกับในวันธรรมดา (ภาคผนวก ก ตารางที่ 36) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา การที่นักเรียนชายมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนหญิง ทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์ อาจเป็นเพราะ นักเรียนชายมีความสนใจในการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนหญิงเนื่องจากกิจกรรมนันทนาการบางกิจกรรม เช่น การเล่นดนตรี การเล่นกีฬา และ

การเล่นวิดีโอเกม ต้องใช้ทักษะความชำนาญและต้องใช้กำลังแรงมากในการทำกิจกรรม ซึ่งนักเรียนหญิงจะไม่ชอบทำกิจกรรมดังกล่าว ส่วนใหญ่เด็กหญิงจะชอบทำกิจกรรมนันทนาการยามว่างที่สะดวกสบายให้ความเพลิดเพลิน และมีความสุขเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ต้องใช้กำลังมาก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Hurlock (1978) ว่าเด็กชายกับเด็กหญิงมีความแตกต่างในการทำกิจกรรมยามว่าง โดยพบว่า เด็กชายจะสนใจทำกิจกรรมที่ฝึกสมองและฝึกทักษะ และได้ออกกำลังกายเพื่อทดสอบความแข็งแรง แต่เด็กหญิงจะชอบทำกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลินเกี่ยวกับความสุขไม่ต้องใช้กำลังมาก เช่น การประดิษฐ์ดอกไม้ การฟังเพลง เป็นต้น

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนชายน่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนหญิง พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่า เพศมีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ และพบว่าทิศทางของการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับเพศของนักเรียน

คะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการ	เพศของนักเรียน	
	ชาย	หญิง
-1. วันธรรมดา		
มาก	59.1	49.6
น้อย	40.1	50.4
รวม	100.0 (369)	100.0 (456)
$\chi^2 = 6.13$	$P = 0.01325$	
2. วันสัปดาห์		
มาก	56.5	50.4
น้อย	43.5	49.6
รวม	100.0 (368)	100.0 (458)
$\chi^2 = 3.96$	$P = 0.04650$	

3.1.2 ลำดับที่ของบุตร

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับที่ของบุตรกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการทำกิจกรรมการเรียนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนน้อย ทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีลำดับบุตรต่างกัน พบว่า บุตรคนกลาง บุตรคนโตและบุตรคนเล็กมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 39.3 35.8 และ 34.0 ตามลำดับ ซึ่งพบว่าการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างไม่มากนัก และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และ ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ในช่วงวันสุดสัปดาห์มีทิศทางเช่นเดียวกันในวันธรรมดา คือ มีความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่มากนัก กล่าวคือ นักเรียนที่เป็นบุตรคนกลาง บุตรคนโต และบุตรเล็กมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมากในช่วงวันสุดสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 28.7 28.0 และ 27.5 ซึ่งพบว่าความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันน้อยมาก และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา แสดงว่า ลำดับที่ของบุตรมิได้มีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน จึงทำให้ความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันไม่มากนัก

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่เป็นบุตรคนโตน่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่เป็นบุตรคนเล็กและบุตรคนอื่น ๆ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับบุตรของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการทำกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันมากนัก ผลการศึกษาจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 13 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับลำดับที่ของบุตร

คะแนนรวมของ การทำกิจกรรมการเรียน	ลำดับที่ของบุตร		
	บุตรคนโต	บุตรคนกลาง	บุตรคนเล็ก
1. วันธรรมดา			
มาก	35.8	39.3	34.0
น้อย	64.2	60.7	66.0
รวม	100.0 (374)	100.0 (150)	100.0 (303)
$\chi^2 = 1.24$	$P = 0.53652$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	28.0	28.7	27.5
น้อย	72.0	71.3	72.5
รวม	100.0 (375)	100.0 (150)	100.0 (302)
$\chi^2 = 0.07$	$P = 0.96500$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับที่ของบุตรกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อย ทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์
และเมื่อแยกพิจารณาตามลำดับที่ของบุตร พบว่า บุตรคนกลาง บุตรคนโต และบุตรคนเล็กมีคะแนน
รวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 42.0 41.1 และ
35.9 ซึ่งพบว่าการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันเล็กน้อย
และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ไม่พบว่ามีความสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 และ
ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม
มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ ความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่าง
นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันน้อย กล่าวคือนักเรียนที่เป็นบุตรคนกลาง บุตรคนโต และ
บุตรคนเล็ก มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนช่วงวันสุดสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 43.3
42.9 และ 39.4 ตามลำดับ และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ไม่พบว่ามีความสำคัญทางสถิติ
เช่นเดียวกับในวันธรรมดา แสดงว่าลำดับที่ของบุตรมิได้มีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของ
นักเรียน จึงทำให้ความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความ
แตกต่างกันไม่มากนัก

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า บุตรคนโตน่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่า
บุตรคนเล็กและบุตรคนอื่น ๆ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับที่ของบุตรกับการใช้เวลาในการทำ
กิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ ไม่มีความสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด
และพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนไม่แตกต่างกันมากนัก ผลการศึกษาจึง
ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 14 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับลำดับที่ของบุตร

คะแนนรวมของ การทำกิจกรรมในครัวเรือน	ลำดับที่ของบุตร		
	บุตรคนโต	บุตรคนกลาง	บุตรคนเล็ก
1. วันธรรมดา			
มาก	41.1	42.0	35.9
น้อย	58.9	58.0	64.1
รวม	100.0 (375)	100.0 (150)	100.0 (301)
$\chi^2 = 2.42$	$P = 0.29778$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	42.9	43.3	39.4
น้อย	57.1	56.7	60.6
รวม	100.0 (375)	100.0 (150)	100.0 (302)
$\chi^2 = 1.05$	$P = 0.59041$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับที่ของบุตรกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ
ของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการทำกิจกรรม
นันทนาการไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมนันทนาการมากทั้งในช่วงวันธรรมดา
และวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามลำดับที่ของบุตร พบว่า นักเรียนที่เป็นบุตรคนกลาง
บุตรคนโต และบุตรคนเล็กมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยในช่วงวันธรรมดา คิด
เป็นร้อยละ 53.7 46.1 และ 41.3 ตามลำดับ ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรม
นันทนาการระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม โดยพบว่านักเรียนที่เป็นบุตรคนกลางมีส่วนของการทำ
กิจกรรมนันทนาการน้อยในช่วงวันธรรมดา แตกต่างจากนักเรียนที่เป็นบุตรคนโตและคนเล็ก กล่าว
คือ บุตรคนกลางจะมีการทำกิจกรรม การเล่นวิดีโอเทป เล่นวิดีโอเกม เล่นกีฬา ทำงานอดิเรก
อ่านวารสาร เป็นต้น น้อยกว่า บุตรคนโตและบุตรคนเล็กอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 37)
และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ ต่ำกว่า 0.05
แสดงว่า ลำดับที่ของบุตรมีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียน ส่วนการทำกิจกรรม
นันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ พบว่า มีความแตกต่างกันไม่มากนักระหว่างนักเรียนที่มีลำดับบุตร
ต่างกัน และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ไม่พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ
0.05 แสดงว่าลำดับที่ของบุตรมีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการเพียงบางช่วงเวลาเท่านั้น

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่เป็นบุตรคนโตน่าจะมีการทำกิจกรรม
นันทนาการน้อยกว่านักเรียนบุตรคนเล็กและบุตรคนอื่น ๆ ผลการศึกษาพบว่า ลำดับที่ของบุตรมีความ
สัมพันธ์กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการเพียงบางช่วงเท่านั้น คือ มีผลต่อการทำ
กิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดา คือ มีความแตกต่างของการทำกิจกรรมนันทนาการ
ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม แต่ผลของความแตกต่างมิได้มีทิศทางเช่นเดียวกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
พบว่า นักเรียนที่เป็นบุตรคนกลางมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่าบุตรคนโตและบุตรคนเล็ก
ส่วนในช่วงวันสุดสัปดาห์ พบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความ
แตกต่างกันไม่มากนัก

ตารางที่ 15 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์กับลำดับที่ของบุตร

คะแนนรวมของ การทำกิจกรรมนันทนาการ	ลำดับที่ของบุตร		
	บุตรคนโต	บุตรคนกลาง	บุตรคนเล็ก
-1. วันธรรมดา			
มาก	53.9	46.3	58.7
น้อย	46.1	53.7	41.3
รวม	100.0 (373)	100.0 (149)	100.0 (303)
$\chi^2 = 6.27$	$P = 0.04342$		
2. วันสุดสัปดาห์			
มาก	53.6	49.0	53.3
น้อย	46.4	51.0	46.7
รวม	100.0 (375)	100.0 (149)	100.0 (302)
$\chi^2 = 0.98$	$P = 0.61022$		

3.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

3.2.1 อาชีพของบิดานักเรียน

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดานักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์

จากการพิจารณาการทำกิจกรรมการเรียนจำแนกตามนักเรียนที่มีบิดามีกลุ่มอาชีพต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ๔๔๕ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า และเป็นพนักงานขับยานพาหนะ กรรมกร ช่าง บริการ ๔๔๕ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 38.5 37.1 และ 35.6 ตามลำดับ (ตารางที่ 16) ซึ่งความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละของการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างไม่มากนัก และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ซึ่งอาจเนื่องมาจากการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ ส่วนใหญ่จะทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ยังมีแบบแผนเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันมากนัก โดยนักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ๔๔๕ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า และเป็นพนักงานขับยานพาหนะ กรรมกร ช่าง บริการ ๔๔๕ มีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 31.1 30.4 และ 24.9 ตามลำดับ และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา และผู้ศึกษาพบว่า แบบแผนการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความคล้ายคลึงกัน เหมือนกับการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดา คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพวิชาชีพ และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องน่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ นั้น พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดาเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด นั่นคือ อาชีพของบิดาไม่ได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน ดังนั้น ผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็น

ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 16 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำ กิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์กับอาชีพของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	อาชีพของบิดา		
	ผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพและ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	พนักงานขายยานพาหนะ กรรมกร ช่าง บริการ ฯลฯ
1. วันธรรมดา			
มาก	38.5	37.1	35.6
น้อย	61.5	62.9	64.4
รวม	100.0 (265)	100.0 (275)	100.0 (233)
$\chi^2 = 0.43$	$P = 0.80364$		
2. วันสุดสัปดาห์			
มาก	31.1	30.4	24.9
น้อย	68.9	69.6	75.1
รวม	100.0 (264)	100.0 (276)	100.0 (233)
$\chi^2 = 2.73$	$P = 0.25532$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดานักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เกี่ยวกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนที่มีบิดาอาชีพต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ฯลฯ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า และเป็นพนักงาน ข้าราชการ พนักงาน ธุรกร ช่าง บริการ ฯลฯ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 36.0 39.3 และ 45.5 (ตารางที่ 17) ซึ่งความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละของการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันไม่มากนัก และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ พบว่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ซึ่งอาจเนื่องมาจากอาชีพของบิดานักเรียนมิได้มีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดามากนัก แต่ในทางกลับกันกับพบว่า อาชีพของบิดามีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์ กล่าวคือ สัดส่วนของการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์สูงกว่าสัดส่วนในวันธรรมดา โดยที่นักเรียนที่มีบิดาปฏิบัติงานเป็นพนักงาน ข้าราชการ ฯลฯ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า และปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพ ฯลฯ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 47.6 44.2 และ 36.7 ตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างสัดส่วนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันโดยพบว่า นักเรียนที่มีบิดาเป็นช่าง ธุรกร บริการ ฯลฯ และประกอบการค้า จะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น โดยเฉพาะในส่วนของงานซักผ้า ทำความสะอาดบ้าน รีดผ้า ล้างภาชนะ จะพบความแตกต่างอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 38) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 จากการที่พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ว่านักเรียนที่มีบิดาปฏิบัติงานเป็นพนักงาน ข้าราชการ ธุรกร ช่าง บริการ ฯลฯ และปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า มีสัดส่วนคะแนนรวมในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบิดาปฏิบัติงานวิชาชีพอาจเนื่องมาจากกลุ่มนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มต้องช่วยทำงานบ้านและช่วยงานอาชีพในครอบครัวช่วงวันสุดสัปดาห์

มากเป็นพิเศษเพื่อแบ่งเบาภาระภายในครอบครัว ประกอบกับนักเรียนมีเวลาว่างมากกว่าในวันธรรมดาจึงมีเวลาเต็มๆ ในการช่วยเหลือครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมาฮาวิ สมบุญ (2535) ที่พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายจะช่วยงานอาชีพของครอบครัวมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และสอดคล้องกับการศึกษาของโกเมศ จันทรเกษ (2523) ที่พบว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพรับจ้างหรือลูกจ้าง จะช่วยทำงานบ้าน ซักผ้า รีดเสื้อผ้า ประกอบอาหารล้างภาชนะ จ่ายกับข้าว มากกว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพรับราชการ รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น ๆ

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพในหมวดช่างหรือผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต กรรมกร และบริการน่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดากับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะในในช่วงวันสุดสัปดาห์เท่านั้น แสดงว่าอาชีพของบิดามีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนบางช่วงเวลาเท่านั้น ดังนั้นผลการศึกษาก็ได้จึงเป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วนเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์กับอาชีพของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	อาชีพของบิดา		
	ผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพและ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	พนักงานขับยานพาหนะ กรรมกร ช่าง บริการ ฯลฯ
1. วันธรรมดา			
มาก	36.0	39.3	45.5
น้อย	64.0	60.7	54.5
รวม	100.0 (264)	100.0 (275)	100.0 (233)
$\chi^2 = 4.76$	$P = 0.09243$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	36.7	44.2	47.6
น้อย	63.3	55.8	52.4
รวม	100.0 (264)	100.0 (276)	100.0 (233)
$\chi^2 = 6.40$	$P = 0.04059$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดากับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกันมากนัก คือ สัดส่วนของนักเรียนมีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการมาก และน้อยพอ ๆ กัน ทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ กล่าวคือนักเรียนที่มีบิดาปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า เป็นพนักงานขายยานพาหนะ ช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ และผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพ ฯลฯ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 47.3 47.0 และ 42.4 ตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างของสัดส่วนในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างไม่มากนัก และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ ณ ระดับ 0.05 เนื่องจากอาชีพของบิดามีได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ จึงทำให้การใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มไม่มากนัก โดยพบว่าแผนของการทำกิจกรรมนันทนาการดังนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ชอบฟังวิทยุ ชมโทรทัศน์ อ่านหนังสือวารสาร การ์ตูน เป็นประจำ และในส่วนของการเล่นวิดีโอ เล่นวิดีโอเกม การสังสรรค์ เล่นกีฬา เล่นดนตรี ฯลฯ มีการทำกิจกรรมดังกล่าวในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยไปชมคอนเสิร์ต แต่งโคลงกลอนเลข ส่วนการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์มีแผนเช่นเดียวกับในวันธรรมดาและพบว่า ไม่มีความแตกต่างในการทำกิจกรรมนันทนาการระหว่างกลุ่มนักเรียนทั้งสามกลุ่ม และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด คือ 0.05 แสดงว่า อาชีพของบิดามีได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียน

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพในหมวดช่าง หรือผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต กรรมกร และบริการ น่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดากับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่าอาชีพของบิดามีได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนเลย ดังนั้นผลการศึกษาก็จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 18 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์กับอาชีพของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	อาชีพของบิดา		
	ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับ วิชาชีพ	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	พนักงานขับยานพาหนะ กรรมกร ช่าง บริการ ฯลฯ
1. วันธรรมดา			
มาก	57.6	52.7	53.0
น้อย	42.4	47.3	47.0
รวม	100.0 (264)	100.0 (275)	100.0 (232)
$\chi^2 = 1.56$		$P = 0.45817$	
2. วันสัปดาห์			
มาก	56.8	49.3	51.3
น้อย	43.2	50.7	48.7
รวม	100.0 (264)	100.0 (276)	100.0 (232)
$\chi^2 = 3.25$		$P = 0.19596$	

3.2.2 อาชีพของมารดา

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดานักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพต่าง ๆ พบว่านักเรียนที่มารดาเป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ ฯลฯ ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า เป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ และเป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 40.9 36.7 35.3 และ 32.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 19) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากอาชีพของมารดามีได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนจึงทำให้ความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนทั้ง 4 มีความแตกต่างกันไม่มากนัก และพบว่าแบบแผนการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่จะมีการทำกิจกรรมการเรียนในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และในทำนองเดียวกันพบว่า การใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนมีลักษณะเช่นเดียวกับในวันธรรมดาแต่สัดส่วนในการทำกิจกรรมการเรียนมีค่าที่ลดลง กล่าวคือ นักเรียนที่มีมารดาเป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ ฯลฯ เป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า เป็นกรรมกร ช่าง บริการ ฯลฯ และเป็นแม่บ้าน หรือไม่ได้ทำงานมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 33.3 29.5 25.3 และ 24.6 ตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มมีไม่มากนักและเมื่อทดสอบด้วย x^2 ปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 แต่พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างช่วงวันสุดสัปดาห์และวันธรรมดา กล่าวคือ ถึงแม้ว่าทิศทางการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนจะมีทิศทางเดียวกัน คือมีการทำกิจกรรมการเรียนน้อยทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์แต่ในช่วงวันสุดสัปดาห์มีการทำกิจกรรมการเรียนน้อยกว่าวันธรรมดา ซึ่งอาจเป็นเพราะวันสุดสัปดาห์เป็นวันหยุดเรียนนักเรียน จึงไม่พบกับสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมการเรียน

มากนัก ประกอบกับวันสัปดาห์เป็นวันที่นักเรียนมีโอกาสในการเลือกทำกิจกรรมได้ตามใจชอบมากกว่าในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพวิชาชีพและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง น่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพอื่น ๆ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด นั่นคือ อาชีพของมารดานักเรียนมิได้มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน ดังนั้นผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นตามที่ตั้งสมมติฐานไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์กับอาชีพของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	อาชีพของมารดา			
	ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยว กับวิชาชีพ	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	ช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ	ไม่ได้ทำงาน
1. วันธรรมดา				
มาก	40.9	36.7	35.3	32.7
น้อย	59.1	63.3	64.7	67.3
รวม	100.0 (154)	100.0 (297)	100.0 (150)	100.0 (199)
$X^2 = 2.63$		$P = 0.45140$		
2. วันสัปดาห์				
มาก	33.3	29.5	25.3	24.6
น้อย	66.7	70.5	74.7	75.4
รวม	100.0 (153)	100.0 (298)	100.0 (150)	100.0 (199)
$X^2 = 4.11$		$P = 0.24957$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดานักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อยทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาในกลุ่มอาชีพต่างกันพบว่านักเรียนที่มีมารดาเป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า เป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ เป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ ฯลฯ และเป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 46.5 46.0 30.7 และ 29.6 ตามลำดับ ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนอย่างระหว่างนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มอย่างชัดเจน และเมื่อทดสอบด้วยค่า χ^2 พบว่าความสัมพันธ์ทางสถิติต่ำกว่าระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่าอาชีพของมารดามีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน เช่น การทำความสะอาดบ้าน พบว่านักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพการค้า แม่บ้าน ช่าง กรรมกร ฯลฯ มีการทำความสะอาดบ้านเป็นประจำในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 30.2 26.1 และ 25.3 ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ฯลฯ มีการทำความสะอาดเป็นประจำเพียงร้อยละ 14.3 เกี่ยวกับกิจกรรมการรีดผ้า พบว่านักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพเป็นช่าง กรรมกร ฯลฯ และการค้ามีการทำกิจกรรมรีดผ้าเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 44.7 และ 40.3 ในขณะที่นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ฯลฯ และนักเรียนที่มีมารดาเป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน รีดผ้าประจำเพียงร้อยละ 24.0 และ 29.6 ตามลำดับที่ทำกิจกรรมดังกล่าว นอกจากนั้นก็ยังมีกิจกรรมการซักผ้า ดังภาพขณะที่นักเรียนทั้ง 4 กลุ่มมีสัดส่วนในการทำกิจกรรมแตกต่างอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 39) และในทำนองเดียวกัน พบว่าอาชีพของมารดานักเรียนมีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์ เช่นกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้า เป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ เป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน และเป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 51.3 40.7 35.7 และ 31.4

ตามลำดับ และพบว่ารูปแบบความแตกต่างของการทำกิจกรรมเหมือนกับในวันธรรมดา เช่น มีความแตกต่างของการทำกิจกรรมการทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ล้างภาชนะ ระหว่างนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มอย่างชัดเจน เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 39) อย่างไรก็ตามกลุ่มนักเรียนที่มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ได้แก่กลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพการค้า และ เป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ ในส่วนของกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาไม่ทำงาน หรือเป็นแม่บ้านนั้น มีการแบ่งเบาภาระในการทำกิจกรรมในครัวเรือนบ้าง แต่นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพวิชาชีพ ฯลฯ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อยที่สุด สาเหตุที่ทำให้กลุ่มนักเรียนที่มีมารดาต่างอาชีพกัน มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนต่างกัน อาจจะเป็นเพราะอาชีพของมารดามีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของเด็ก อาชีพของมารดาบางอาชีพต้องใช้เวลาในการทำงานมาก หรือทำงานไม่เป็นเวลาจึงไม่มีเวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากนักต้องอาศัยหนึ่งนายบุตรในบางเรื่อง ในขณะที่เดียวกันบางอาชีพก็สามารถให้เวลา กับการทำกิจกรรมในครัวเรือนต่างๆได้ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนคือ การที่มารดาเป็นแม่บ้านไม่ได้ทำงานจะพบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน จะมีการทำไม่มาก เหมือนกับกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพอื่น ๆ

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพในหมวดช่าง หรือผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต กรรมกร และบริการ น่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพอื่น ๆ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดากับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่าอาชีพของมารดามีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน กล่าวคือ นอกเหนือจากที่นักเรียนที่มีมารดาเป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ จะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ยังพบว่านักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพการค้าก็มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากพอ ๆ กับนักเรียนที่มีมารดาเป็นช่าง กรรมกร และบริการ เช่นกัน

ตารางที่ 20 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์กับอาชีพของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	อาชีพของมารดา			
	ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยว กับ วิชาชีพ	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	ช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ	ไม่ได้ทำงาน
1. วันธรรมดา				
มาก	30.7	46.5	46.0	29.6
น้อย	69.3	53.5	54.0	70.4
รวม	100.0 (153)	100.0 (297)	100.0 (150)	100.0 (199)
$\chi^2 = 21.7$	$P = 0.00007$			
2. วันสัปดาห์				
มาก	31.4	51.3	40.7	35.7
น้อย	68.6	48.7	59.3	64.3
รวม	100.0 (153)	100.0 (298)	100.0 (150)	100.0 (199)
$\chi^2 = 21.15$	$P = 0.00010$			

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์

เมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพต่างกัน พบว่านักเรียนที่มีมารดาเป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน เป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า เป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ และเป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 52.0 44.1 40.9 และ 40.3 ตามลำดับ (ตารางที่ 21) ซึ่งมีความแตกต่างของสัดส่วนในการทำกิจกรรมนันทนาการระหว่างนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม ไม่มากนัก และเมื่อค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 สาเหตุที่เกิดมาจากนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม มีแบบแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการคล้ายคลึงกันคือ มีการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านวารสารและหนังสือการ์ตูน ในลักษณะเป็นประจำ ในส่วนของการดูวิดีโอ เล่นวิดีโอเกม การสังสรรค์ เดินเล่นตามศูนย์การค้า ทำในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และในส่วนของการเล่นกีฬา เล่นดนตรี ชมมหรสพต่าง ๆ การแต่งกลอน ไปทัศนศึกษา พบว่า นักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม ทำกิจกรรมดังกล่าวค่อนข้างน้อย และมีนักเรียนบางส่วนไม่เคยทำกิจกรรมเหล่านี้เลย ในทำนองเดียวกันพบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสัปดาห์ยังมีทิศทางเช่นเดิมเหมือนกับในวันธรรมดา แต่พบความแตกต่างบ้างในกลุ่มที่มารดาไม่ได้ทำงานหรือเป็นแม่บ้าน โดยพบว่า นักเรียนที่มีมารดาเป็นแม่บ้านหรือไม่ได้ทำงาน มีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.3 รองลงมาคือ นักเรียนที่มีมารดาประกอบการค้า ปฏิบัติงานวิชาชีพ ฯลฯ เป็นช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 46.3 42.2 และ 41.3 ตามลำดับ แต่เมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ ไม่พบทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพ ช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ น่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ พบว่า ทิศทางของการทำกิจกรรมนันทนาการไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่มีมารดาไม่ได้ทำงานหรือเป็นแม่บ้าน มีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และ อาชีพของมารดาไม่ได้มีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนมากนัก โดยพบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม มีความแตกต่างไม่ชัดเจน ผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นไปตามที่ตั้งสมมติฐานไว้

ตารางที่ 21 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์กับอาชีพของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	อาชีพของมารดา			
	ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับ วิชาชีพ	ผู้ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการค้า	ช่าง กรรมกร บริการ ฯลฯ	ไม่ได้ทำงาน
1. วันธรรมดา				
มาก	59.1	55.9	59.7	48.0
น้อย	40.9	44.1	40.3	52.0
รวม	100.0 (154)	100.0 (297)	100.0 (149)	100.0 (198)
$\chi^2 = 6.41$	$P = 0.09320$			
2. วันสัปดาห์				
มาก	57.8	53.7	58.7	45.7
น้อย	42.2	46.3	41.3	54.3
รวม	100.0 (154)	100.0 (298)	100.0 (150)	100.0 (197)
$\chi^2 = 7.58$	$P = 0.05534$			

3.2.3 รายได้ครอบครัว

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครอบครัวนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์

เมื่อนิยามการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงวันธรรมดา กับการรายได้ของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และ อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนรู้มาก คิดเป็นร้อยละ 43.6 40.4 และ 31.3 ตามลำดับ (ตารางที่ 22) ซึ่งมีสัดส่วนที่แตกต่างกัน และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 ซึ่งแสดงว่ารายได้ของครอบครัวมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เช่นการเรียนพิเศษ พบว่า นักเรียนที่มีครอบครัวมีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่ามีการเรียนพิเศษประจำ คิดเป็นร้อยละ 34.1 ขณะที่นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และต่ำกว่า 15,000 บาท มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ประจำเพียงร้อยละ 24.5 และ 14.2 ตามลำดับ นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ที่มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท มีการทำงานชุมนุมที่ตนเป็นสมาชิกน้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 15,000-29,999 บาท และมีรายได้ครอบครัว 30,000 บาทและสูงกว่า นอกจากนั้นก็ยังมีการเข้าร่วมกิจกรรมเข้าห้องสมุด การเข้าปรึกษาอาจารย์ การเรียนซ่อมเสริม เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 40) ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันเช่นเดียวกับในวันธรรมดา และพบว่ามีกิจกรรมการเรียนรู้บางชนิด ที่มีการทำแตกต่างกันอย่างชัดเจนเหมือนกับในวันธรรมดา กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า จะมีการทำกิจกรรมการเรียนรู้พิเศษ เรียนซ่อมเสริม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเรื่องการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่มีอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 40) แต่สัดส่วนในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของ

นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มต่ำกว่าในวันธรรมดาอาจเนื่องมาจากในวันสัปดาห์นักเรียนมีอิสระในการเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้มากกว่าในวันธรรมดาและเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูงน่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครอบครัว กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่าความแตกต่างทางรายได้ของครอบครัวมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมการเรียนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับรายได้
ของครอบครัว

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	รายได้ของครอบครัว		
	น้อยกว่า 15,000 บาท	15,000-29,999 บาท	30,000 และ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	31.3	40.4	43.6
น้อย	68.7	59.6	56.4
รวม	100.0 (252)	100.0 (213)	100.0 (179)
$\chi^2 = 7.60$	$P = 0.02232$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	23.8	30.7	35.8
น้อย	76.2	69.3	64.2
รวม	100.0	100.0 (212)	100.0 (179)
$\chi^2 = 7.43$	$P = 0.02424$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครอบครัวนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการทำกิจกรรมในครัวเรือนตามกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่างกัน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า มีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 49.2 42.9 และ 22.9 ตามลำดับ (ตารางที่ 23) ซึ่งความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยพบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนในกลุ่มอื่น ๆ เช่น การทำความสะอาดบ้าน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ทำความสะอาดประจำ คิดเป็นร้อยละ 31.3 ขณะที่นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า มีการทำความสะอาดบ้านประจำเพียงร้อยละ 25.5 และ 17.8 ตามลำดับ หรือการรีดผ้า พบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการรีดเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 46.1 ขณะที่นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาท และสูงกว่า รีดผ้าเป็นประจำเพียงร้อยละ 35.8 และ 19.5 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีการซักผ้า ล้างภาชนะ ดูแลสัตว์เลี้ยง และช่วยงานอาชีพของครอบครัว ที่พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมอย่างชัดเจน เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 41) และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 ในทำนองเดียวกัน พบว่า รายได้ของครอบครัวมีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสัปดาห์ กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 52.8 44.8 และ 25.1 ตามลำดับ และพบว่ามีบางกิจกรรมที่มีความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนอย่างชัดเจน เช่น การทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ล้างภาชนะ ช่วยงานอาชีพของครอบครัว เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 41) และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา แสดงว่า รายได้ครอบครัวมีอิทธิพลต่อการทำ

กิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน

ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำน่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูง พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครอบครัวนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่า ทิศทางการทำกิจกรรมของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับรายได้ของครอบครัว

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	รายได้ของครอบครัว		
	น้อยกว่า 15,000 บาท	15,000-29,999 บาท	30,000 และ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	49.2	42.9	22.9
น้อย	50.8	57.1	77.1
รวม	100.0 (252)	100.0 (212)	100.0 (179)
$\chi^2 = 31.49$	$P = 0.000000$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	52.8	30.7	35.8
น้อย	47.2	55.2	74.9
รวม	100.0 (252)	100.0 (212)	100.0 (179)
$\chi^2 = 33.44$	$P = 0.000000$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ครอบครัวของนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดา กับรายได้ของครอบครัว พบว่านักเรียนซึ่งอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่าอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการมาก คิดเป็นร้อยละ 56.4 55.3 และ 50.0 ตามลำดับ (ตารางที่ 24) ซึ่งสัดส่วนของความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มากนัก และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางสถิติ สาเหตุที่ทำให้ความแตกต่างของการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 มีความแตกต่างกันน้อย เนื่องจากพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีแบบแผนในการทำกิจกรรมใกล้เคียงกัน คือ มีการชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านวารสารและการ์ตูน เป็นประจำ มีการสังสรรค์ ไปเดินเล่นตามศูนย์การค้า ทำงานอดิเรก ไปเดินชมสวนสาธารณะ เล่นดนตรี เล่นกีฬา ในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และไม่เคยทำกิจกรรมแต่งโคลงกลอน และไปชมคอนเสิร์ตเลยเป็นส่วนใหญ่ เป็นต้น และในทำนองเดียวกันพบว่าแบบแผน และทิศทางการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม เหมือนกับในวันธรรมดา คือไม่พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมนันทนาการระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม กล่าวคือ นักเรียนซึ่งอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ 30,000 บาทและสูงกว่า และอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการมาก คิดเป็นร้อยละ 55.2 52.5 และ 49.4 และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ไม่พบความสัมพันธ์ ณ ระดับนัยสำคัญที่กำหนด

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูง น่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางครอบครัวนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่า ฐานะทางครอบครัวมิได้มีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ ผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 24 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับรายได้ของครอบครัว

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	รายได้ของครอบครัว		
	น้อยกว่า 15,000 บาท	15,000-29,999 บาท	30,000 และ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	50.	56.4	22.9
น้อย	50.0	43.6	44.7
รวม	100.0 (252)	100.0 (212)	100.0 (179)
	$\chi^2 = 2.18$	$P = 0.33504$	
2. วันสัปดาห์			
มาก	49.4	55.2	52.5
น้อย	50.6	44.8	47.5
รวม	100.0 (252)	100.0 (212)	100.0 (179)
	$\chi^2 = 1.55$	$P = 0.45998$	

3.3. ปัจจัยทางสังคม

3.3.1 ระดับการศึกษาของบิดา

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมการเรียนน้อยทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า และจบมัธยมต้นและมัธยมปลาย มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 46.5 34.9 และ 33.2 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า มีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่น การทำการบ้านพบว่านักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า มีการทำการบ้านเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 31.8 ขณะที่นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายรวมทั้งนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และต่ำกว่ามีการทำการบ้านเป็นประจำเพียงร้อยละ 24.2 และ 18.1 ตามลำดับ ในส่วนของการเรียนพิเศษ ก็พบว่านักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่ามีการเรียนพิเศษ มากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการเรียนซ่อมเสริม ที่พบความแตกต่างอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 42) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่าระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน และในทำนองเดียวกัน พบว่าการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันและทิศทางในการทำกิจกรรมการเรียนมีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และพบว่ามีกิจกรรมบางชนิดที่มีการทำกิจกรรมแตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น การเรียน

พิเศษ การทำงานชุมนุม การเรียนซ่อมเสริม เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 42) จากการที่การทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกัน และมีทิศทางการทำกิจกรรมในช่วงวันสุดสัปดาห์เหมือนกับในวันธรรมดา อาจเป็นเพราะการศึกษาของบิดามีส่วนช่วยในการแนะนำและอบรมสั่งสอนเด็กให้เกิดความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนมากขึ้น ในส่วนของการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน พบว่าในวันธรรมดามีสัดส่วนในการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่าในวันสุดสัปดาห์ อาจเป็นเพราะในวันธรรมดาเด็กนักเรียนต้องพบกับสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมการเรียนเพราะต้องไปโรงเรียน แต่ในวันหยุดสุดสัปดาห์นักเรียนมีโอกาเลือกในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามอิสระตามใจชอบ

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาสูง น่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดานักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนทั้งในวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด แสดงว่า ความแตกต่างทางระดับการศึกษาของบิดานักเรียน มีผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับการศึกษาของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	ระดับการศึกษาของบิดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญาและ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	34.9	33.2	46.5
น้อย	65.1	66.8	53.5
รวม	100.0 (269)	100.0 (277)	100.0 (198)
$\chi^2 = 9.71$	$P = 0.00775$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	27.4	25.4	36.4
น้อย	72.6	74.6	63.6
รวม	100.0 (270)	100.0 (276)	100.0 (198)
$\chi^2 = 7.31$	$P = 0.02579$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดานักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์

นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนไปในทิศทางเดียวกัน คือมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อยทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า จบมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับอนุปริญาและสูงกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 45.0 44.2 และ 29.3 ตามลำดับ (ตารางที่ 26) โดยพบว่า นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ามีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่นการประกอบอาหาร พบว่า นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการประกอบอาหารประจำ คิดเป็นร้อยละ 17.4 ขณะที่นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับอนุปริญาและสูงกว่ามีการประกอบอาหารเป็นประจำเพียงร้อยละ 11.2 และ 7.1 ตามลำดับ ในส่วนของการทำกิจกรรมทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ล้างภาชนะ ช่วยงานอาชีพของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่มีบิดาจบชั้นประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการทำกิจกรรมดังกล่าวมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 43) และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ α ระดับต่ำกว่า 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสุดสัปดาห์ ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกัน และมีทิศทางในการทำกิจกรรมในครัวเรือนเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ นักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และต่ำกว่ามีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่น การประกอบอาหาร ทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ล้างภาชนะ และการช่วยงานอาชีพในครอบครัว มีการทำกิจกรรมดังกล่าวแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอื่นอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 43) และพบว่าระดับการศึกษาของบิดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนในวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกับในวันธรรมดา จากผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับการศึกษาของโกเมศ จันท์เกษ และมาฮาวิ สมบุญ พบว่านักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับต่ำจะมีการทำกิจกรรมในครัว

เรียนมากกว่านักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับสูง

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาต่ำ น่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาสูง พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดานักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าทิศทางการทำกิจกรรมของกลุ่มนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับการศึกษาของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	ระดับการศึกษาของบิดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญาและ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	45.0	44.2	29.3
น้อย	55.0	55.8	70.7
รวม	100.0 (269)	100.0 (276)	100.0 (198)
$\chi^2 = 14.13$	$P = 0.00085$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	48.9	46.4	31.8
น้อย	51.1	53.6	68.2
รวม	100.0 (270)	100.0 (276)	100.0 (198)
$\chi^2 = 15.11$	$P = 0.00052$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดา ตามกลุ่มนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับต่างกัน พบว่านักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จบการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 57.1 56.0 และ 50.6 ตามลำดับ (ตารางที่ 27) ซึ่งพบว่าไม่มีความแตกต่างของการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม อย่างชัดเจน และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 และพบว่าแบบแผนการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะใกล้เคียงกัน คือ มีการดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านวารสาร และการรูดู เป็นประจำ แต่มีการทำกิจกรรมการสังสรรค์ การไปเดินเล่นตามศูนย์การค้า ทำงานอดิเรก เล่นกีฬา เล่นดนตรี ฯลฯ ในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง และไม่คอยได้ทำรองลงมา ในส่วนของการไปชมคอนเสิร์ต การแต่งโคลงกลอน พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคยทำกิจกรรมดังกล่าวเลย ในทำนองเดียวกัน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ เหมือนกับในวันธรรมดา และมีแบบแผนของการทำกิจกรรมนันทนาการเหมือนกับในวันธรรมดาเช่นกัน โดยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างในการทำกิจกรรมนันทนาการไม่ชัดเจน และเมื่อนำค่า χ^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ ไม่พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาสูงน่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด ผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 27 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับการศึกษาของบิดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	ระดับการศึกษาของบิดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญาและ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	50.6	56.0	57.1
น้อย	49.4	44.0	42.9
รวม	100.0 (269)	100.0 (275)	100.0 (198)
$\chi^2 = 2.45$	$P = 0.29360$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	50.0	53.4	55.6
น้อย	50.0	46.6	44.4
รวม	100.0 (268)	100.0 (277)	100.0 (198)
$\chi^2 = 1.48$	$P = 0.47479$		

3.3.2 ระดับการศึกษาของมารดา

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดานักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า และจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 45.0 34.3 และ 32.6 (ตารางที่ 28) ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มอย่างชัดเจน โดยพบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่ามีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และพบว่ามีบางกิจกรรมที่มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น การเรียนพิเศษ การเรียนซ่อมเสริม เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 44) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 และในทำนองเดียวกัน พบว่าความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงวันสุดสัปดาห์ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม เช่นเดียวกับในวันธรรมดา กล่าวคือ กลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญา และสูงกว่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนรู้มาก คิดเป็นร้อยละ 37.5 ในขณะที่นักเรียนที่มีมารดาจบระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และประถมศึกษา และต่ำกว่า มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้เพียงร้อยละ 26.0 และ 25.6 และพบว่ารูปแบบการทำกิจกรรมการเรียนรู้มีรูปแบบเหมือนกับในวันธรรมดา และพบว่ามีบางกิจกรรมที่นักเรียนที่มีมารดามีการศึกษาสูงมีการทำกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ การเรียนพิเศษ และการเรียนซ่อมเสริม เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 44) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา แสดงว่า การศึกษาของมารดามีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน สาเหตุที่พบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญา และสูงกว่า มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ อาจเนื่องมาจากการศึกษาของมารดาอาจมีผลทำให้ตัวนักเรียน มีความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ประกอบกับการที่มารดามีการศึกษาที่ดีย่อมอบรมสั่งสอน และปลูกฝังเด็กให้รักและสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่ง

สอดคล้องกับการศึกษาของ โกเมศ จันทรเกษ และมายาวี สมบุญ ที่พบว่า นักเรียนที่มีมารดา มีระดับการศึกษาสูง จะช่วยสนับสนุนให้บุตรทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีมารดา มีการศึกษาต่ำ และในส่วนของในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์ พบว่า การทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนมีสัดส่วนที่ลดลงทั้ง 3 กลุ่ม ลดลงมากกว่าในวันธรรมดา อาจเป็นเพราะในวันสุดสัปดาห์นักเรียนมีอิสระในการเลือกทำกิจกรรมมากขึ้น แต่ในวันธรรมดานักเรียนต้องถูกจำกัดเวลา กล่าวคือ เวลาส่วนใหญ่จะหมดไปกับการไปโรงเรียนนักเรียนจึงไม่มีโอกาสในการเลือกทำกิจกรรมมากนัก

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดา มีการศึกษาสูง น่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีมารดา มีการศึกษาต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าทิศทางการทำกิจกรรมของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางตรงตามที่ตั้งสมมติฐานไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับการศึกษาของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	ระดับการศึกษาของมารดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญาและ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	34.3	32.6	45.0
น้อย	65.7	67.4	55.0
รวม	100.0 (402)	100.0(224)	100.0 (160)
$\chi^2 = 7.24$	$P = 0.02674$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	25.6	26.0	37.5
น้อย	74.4	74.0	62.5
รวม	100.0 (402)	100.0(224)	100.0 (160)
$\chi^2 = 8.76$	$P = 0.01249$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดานักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์

ข้อมูลในตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนน้อยทั้งในวันธรรมดาและวันสัปดาห์ และเมื่อแยกพิจารณาตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และต่ำกว่า จบการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 46.9 35.7 และ 27.7 ตามลำดับ ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมในครัวเรือนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มอย่างชัดเจน โดยพบว่านักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ามีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่นการประกอบอาหาร ทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า ริดผ้า ล้างภาชนะ ซ็้อของ ช่วยงานอาชีพของครอบครัว เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 45) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 และในทำนองเดียวกันพบว่าการทำกิจกรรมในครัวเรือนในช่วงวันสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา กล่าวคือ นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และต่ำกว่ามีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 47.4 ในขณะที่นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับมัธยมต้น มัธยมปลาย อนุปริญญา และสูงกว่า มีการทำกิจกรรมในครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 40.2 และ 30.8 ตามลำดับ และพบว่า รูปแบบการทำกิจกรรมในครัวเรือนมีรูปแบบเหมือนกับในวันธรรมดา และพบว่ามีบางกิจกรรมที่นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาดำมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอื่นอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับในวันธรรมดา (ภาคผนวก ก ตารางที่ 45) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของโกเมศ จันท์เกษ และมาฮาวิ สมบุญ ที่พบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาดำ มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับสูง และเมื่อทดสอบด้วยค่า x^2 พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดาที่มีการศึกษาต่ำ น่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีมารดาที่มีการศึกษาสูง พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าทิศทางการทำกิจกรรมของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางตรงตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับการศึกษาของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	ระดับการศึกษาของมารดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญา และ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	46.9	35.7	27.7
น้อย	53.1	64.3	72.3
รวม	100.0 (403)	100.0(224)	100.0 (159)
$\chi^2 = 19.79$	$P = 0.00005$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	47.4	40.2	30.8
น้อย	52.6	59.8	69.8
รวม	100.0 (403)	100.0(224)	100.0 (159)
$\chi^2 = 13.28$	$P = 0.00131$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการตามกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จบการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการมาก คิดเป็นร้อยละ 57.5 57.0 และ 51.9 ตามลำดับ (ตารางที่ 30) ซึ่งพบว่า สัดส่วนความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ไม่ชัดเจน และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 และในทำนองเดียวกันพบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือ การทำกิจกรรมนันทนาการมีความแตกต่างกันไม่ชัดเจน กล่าวคือ นักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า จบการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมนันทนาการมาก คิดเป็นร้อยละ 56.9 56.7 และ 49.6 ตามลำดับ และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ไม่พบความสัมพันธ์ทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

สรุป ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีมารดามีการศึกษาสูงน่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนที่มีมารดามีการศึกษาต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้งในวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าการทำกิจกรรมนันทนาการระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างไม่ชัดเจน ดังนั้นผลการศึกษาที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์กับการศึกษาของมารดา

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	ระดับการศึกษาของมารดา		
	ประถมศึกษา และ ต่ำกว่า	มัธยมต้น และ มัธยม ปลาย	อนุปริญญา และ สูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	51.9	57.0	57.5
น้อย	48.1	43.0	42.5
รวม	100.0 (401)	100.0(223)	100.0 (160)
$\chi^2 = 2.23$	$P = 0.32655$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	49.6	56.7	56.9
น้อย	50.4	43.3	43.1
รวม	100.0 (401)	100.0(224)	100.0 (160)
$\chi^2 = 4.02$	$P = 0.13383$		

3.3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ก) ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน ตามกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-2.99 และมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และต่ำกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 44.1 35.1 และ 29.5 ตามลำดับ (ตารางที่ 31) ซึ่งพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม อย่างชัดเจนโดยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.00 ขึ้นไปมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่น การทำการบ้าน การเรียนพิเศษ การเรียนซ่อมเสริม และการพูดคุยกับเพื่อนเรื่องการเรียน เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 46) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 ในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา กล่าวคือ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไปมีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 33.1 ในขณะที่นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-2.99 และ มีคะแนนเฉลี่ย 2.00 และต่ำกว่า มีการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 30.0 และ 21.3 ตามลำดับ นอกจากการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน จะมีทิศทางเหมือนกับในวันธรรมดาแล้วยังพบว่า รูปแบบของการทำกิจกรรมเหมือนกับในวันธรรมดา คือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น โดยเฉพาะ การทำการบ้าน การเรียนพิเศษ และการเรียนซ่อมเสริม เป็นต้น ซึ่งพบความแตกต่างอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 46) เมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา จากการที่การทำกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความแตกต่างกันเนื่องมาจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงน่าจะมีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียน ทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีทิศทางตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อนำรายได้ครอบครัว การศึกษาของบิดา และการศึกษาของมารดา เข้ามาพิจารณา ร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนปรากฏดังนี้

1) รายได้ครอบครัว

เมื่อนำรายได้เข้ามาพิจารณาร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในช่วงวันธรรมดามีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับการทดสอบความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 31) โดยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) มีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ แม้ว่าจะอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่างกันก็ตาม แต่พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-29,999 บาท โดยพบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไปมีการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 51.8 ขณะที่นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.99 2.00 และต่ำกว่า มีการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 35.1 และ 26.8 ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสัปดาห์ พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง (มีคะแนนเฉลี่ย 2.01-2.99) ที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท และมีรายได้สูงกว่า 30,000 บาท มีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสัปดาห์ไม่มากนัก ซึ่งตรงกับผลการศึกษาที่

พบว่านักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนน้อย โดยเฉพาะในช่วงวันสุดสัปดาห์ และพบว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ α ระดับที่กำหนด

2) การศึกษาของบิดา

เมื่อนำการศึกษาของบิดาเข้ามาพิจารณาพร้อมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียน มีทิศทางความสัมพันธ์ คงเดิม (ตารางที่ 31) โดยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) มีการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ แม้ว่าจะมีบิดามีการศึกษาต่างกันก็ตาม อาจเนื่องจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนมาก การศึกษาของบิดา จึงไม่มีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียน และพบว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ α ระดับ 0.05 ส่วนในวันสุดสัปดาห์ พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มนักเรียนน้อยมาก ซึ่งตรงกับผลการศึกษา ที่พบว่าเด็กนักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนน้อย โดยเฉพาะในวันสุดสัปดาห์ ดังนั้นจึงพบว่าสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ α ระดับ 0.05

3) การศึกษาของมารดา

เมื่อนำการศึกษาของมารดาเข้ามาพิจารณาพร้อมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดา มีทิศทาง คงเดิมในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบชั้นประถมศึกษา และต่ำกว่า ในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบ ชั้นมัธยมศึกษาต้นและมัธยมศึกษา โดยพบว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป มีการทำกิจกรรม การเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ส่วนนักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่า พบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนน้อย ซึ่งแสดงว่าการศึกษาของมารดามีอิทธิพลต่อการ ทำกิจกรรมการเรียนของนักเรียนในกลุ่มนี้ แต่เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญ ทางสถิติเฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบการศึกษามัธยมศึกษาต้นและมัธยมศึกษาเท่านั้น กล่าวคือ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป มีการทำกิจกรรมการเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 46.6 ขณะที่นักเรียนที่มีมารดาจบชั้นมัธยมศึกษาต้น มัธยมศึกษาปลาย ประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการทำกิจกรรม การเรียนมาก คิดเป็นร้อยละ 30.4 และ 22.0 ตามลำดับ ส่วนในวันสุดสัปดาห์เมื่อนำ การ

ศึกษาของมารดา มาคุม พบว่าทิศทางความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 31) โดยพบความแตกต่างของการทำกิจกรรมการเรียนระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาที่มีการศึกษาต่างกัน น้อยมาก แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลต่อการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันธรรมดา ไม่มากนัก ซึ่งตรงกับผลการศึกษาที่ได้พบว่า เด็กนักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์น้อย และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่า χ^2 พบว่า ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน
ในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมการเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และ ต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01 - 2.99	คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 และสูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	29.5	35.1	44.1
น้อย	70.5	64.9	55.9
รวม	100.0 (224)	100.0(308)	100.0 (236)
$\chi^2 = 10.89$	$P = 0.00430$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	21.3	30.0	33.1
น้อย	78.7	70.0	66.9
รวม	100.0 (225)	100.0(307)	100.0 (236)
$\chi^2 = 8.40$	$P = 0.01492$		

ข) ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน ตามกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และต่ำกว่า มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-2.99 และมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป มีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 45.1 41.4 และ 29.2 ตามลำดับ (ตารางที่ 32) ซึ่งพบความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มอย่างชัดเจน โดยพบว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และต่ำกว่า มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่น การประกอบอาหาร รีดผ้า ทำความสะอาดบ้าน ซ็องของ ซักผ้า มีการทำกิจกรรมแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอื่นอย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 47) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 และในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา กล่าวคือนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และต่ำกว่า มีคะแนนรวมของการทำกิจกรรมในครัวเรือนมาก คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมา คือ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-2.99 และมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 43.5 และ 31.1 ตามลำดับ นอกจากนี้จะพบว่า ทิศทางการทำกิจกรรมในครัวเรือนจะมีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา คือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00) จะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากแล้วยังพบว่า รูปแบบการทำกิจกรรมก็ยังคงเหมือนเช่นเดิม คือ พบว่า ความแตกต่างของการทำกิจกรรมประกอบอาหาร รีดผ้า ซ็องของ ช่วยงานอาชีพของครอบครัว ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม อย่างชัดเจน (ภาคผนวก ก ตารางที่ 47) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา

ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำน่าจะมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือนทั้งในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่า การทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อนำอาชีพมารดา รายได้ครอบครัว การศึกษาของบิดา และการศึกษาของมารดา เข้ามาพิจารณาด้วย ในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียน ปรากฏดังนี้

1) รายได้ครอบครัว

เมื่อนำรายได้ครอบครัวเข้ามาพิจารณาด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือน ทั้งในช่วง วันธรรมดาและวันสัปดาห์ ยังคงมีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 32) กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และปานกลาง มีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แม้ว่าจะอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่างกันก็ตาม แสดงว่ารายได้ไม่มีอิทธิพลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือน และพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือนของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่างกันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ๕ ระดับ 0.05

2) อาชีพของมารดา

เมื่อนำอาชีพของมารดาเข้ามาพิจารณาด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือน ในช่วงวันธรรมดา และวันสัปดาห์ ยังคงมีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 32) กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งพบความสัมพันธ์ดังกล่าว ในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพ วิชาชีพ การค้า และเป็นแม่บ้าน หรือไม่ได้ทำงาน และพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือนมีนัยสำคัญทางสถิติ ๕ ระดับ 0.05 เฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบการค้าเท่านั้น สาเหตุที่ทำให้นักเรียนที่มีมารดาประกอบการค้ามีการทำกิจกรรมในครัวเรือนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ อาจเป็นเพราะจากการที่มารดาประกอบอาชีพการค้าจึงไม่มีเวลา ในการที่จะมาทำกิจกรรมในครัวเรือนต้องพึ่งพาบุตรในการดูแลบ้าน หรือช่วยทำงานบ้านเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของครอบครัว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครัวเรือนที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามอาชีพมารดา ในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพช่าง

กรรมกร บริการ ฯลฯ โดยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการทำกิจกรรมใน
 ครั้วเรือนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ไม่พบความสัมพันธ์มีนัยสำคัญ
 ทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

3) การศึกษาของบิดา

เมื่อนำการศึกษาของบิดามาพิจารณาร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่าความ
 สัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการทำกิจกรรมในครั้วเรือนในช่วงวันธรรมดา ยังคงมี
 ทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 32) กล่าวคือ นักเรียน
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำมีการทำกิจกรรมในครั้วเรือนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งพบ
 ในกลุ่มนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับมัธยมต้น ปลาย อนุปริญญาและสูงกว่า โดยที่ความสัมพันธ์
 มีนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า 0.05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมใน
 ครั้วเรือน รายได้จึงไม่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว ส่วนในวันสุดสัปดาห์พบว่า ความสัมพันธ์
 มีทิศทางคงเดิมในกลุ่มนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับมัธยมต้น มัธยมปลาย อนุปริญญา และสูงกว่า
 และพบว่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า 0.05 เฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีบิดาจบการศึกษาระดับ
 อนุปริญญาและสูงกว่าเท่านั้น แต่ในทางกลับกันพบว่าการศึกษาของบิดาส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์
 ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครั้วเรือนทั้งในช่วงวันธรรมดา และวันสุดสัปดาห์
 ในกลุ่มนักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่ำ กล่าวคือการทำกิจกรรมในครั้วเรือนระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมี
 ความความแตกต่างน้อย และพบว่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 มีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมในครั้วเรือนในกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีการศึกษาต่ำน้อย

4) การศึกษาของมารดา

เมื่อนำการศึกษาของมารดามาพิจารณาร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า
 ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมในครั้วเรือนในช่วงวันธรรมดาและ
 วันสุดสัปดาห์ยังคงมีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 32)
 กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการทำกิจกรรมในครั้วเรือนมากกว่านักเรียนที่
 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งพบความสัมพันธ์ดังกล่าวในทุกกลุ่มที่มีมารดาจบการศึกษาต่างกัน
 แต่พบว่า ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ เฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบชั้นอนุปริญญาและสูงกว่า

แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดา
จบการศึกษาระดับอนุปริญญาและสูงกว่ามาก ส่วนในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาจบประถมศึกษาและต่ำกว่า
จบมัธยมต้นและมีธมปลาย พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อนักเรียนกลุ่มดังกล่าวน้อย ดังนั้น
ความสัมพันธ์จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ส่วนในวันสุดสัปดาห์พบว่าความสัมพันธ์ยังคงเดิม
ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมในครัวเรือนไม่มากนัก ทำให้ความสัมพันธ์
ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมในครัวเรือน
ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมในครัวเรือน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และ ต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01 - 2.99	คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 และสูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	45.1	41.4	29.2
น้อย	54.9	58.6	70.8
รวม	100.0 (224)	100.0 (307)	100.0 (236)
$\chi^2 = 13.68$	$P = 0.00107$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	47.6	43.5	31.1
น้อย	52.4	56.5	68.9
รวม	100.0 (225)	100.0 (308)	100.0 (235)
$\chi^2 = 14.39$	$P = 0.00075$		

ค) ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์

เมื่อพิจารณาการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ ตามกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-2.99 และมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และต่ำกว่า มีคะแนนรวมในการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยในช่วงวันธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 53.6 44.6 และ 37.9 ตามลำดับ (ตารางที่ 33) ซึ่งพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนทั้ง 3 อย่างชัดเจน โดยพบว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไปมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่น การฟังวิทยุ ทีวีดีโอเทป การเดินเล่นตามศูนย์การค้า การเล่นดนตรี ไปชมมหรสพ ไปทัศนศึกษา เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 48) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์ พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า 0.05 และในทำนองเดียวกัน พบว่า การทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันสุดสัปดาห์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางเช่นเดียวกับในวันธรรมดา กล่าวคือ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไปมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน โดยเฉพาะกรรมการฟังวิทยุ ทีวีดีโอเทป เล่นดนตรี การสังสรรค์ การเล่นเกม เป็นต้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 48) และเมื่อนำค่า x^2 มาทดสอบหาความสัมพันธ์พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับต่ำกว่า 0.05 เช่นเดียวกับในวันธรรมดา แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีผลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียน

ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงน่าจะมีการทำกิจกรรมนันทนาการน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กับการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดาและวันสุดสัปดาห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับที่กำหนด และพบว่าการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีทิศทางตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อนำเพศมาพิจารณาร่วมด้วยในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการทำกิจกรรมนันทนาการในช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ยังคงมีทิศทางความสัมพันธ์คงเดิมเหมือนกับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (ตารางที่ 33) กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการทำกิจกรรมนันทนาการมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแม้ว่าจะมีเพศต่างกันก็ตาม แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมนันทนาการของนักเรียน แต่พบว่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 อัตราร้อยละของนักเรียนจำแนกตามการใช้เวลาในการทำกิจกรรมนันทนาการ
ช่วงวันธรรมดาและวันสัปดาห์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนรวมของการทำ กิจกรรมนันทนาการ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 และ ต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01 - 2.99	คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 และสูงกว่า
1. วันธรรมดา			
มาก	62.1	55.4	46.4
น้อย	37.9	44.6	53.6
รวม	100.0 (224)	100.0 (307)	100.0 (235)
$\chi^2 = 11.49$	$P = 0.00319$		
2. วันสัปดาห์			
มาก	58.9	53.1	46.6
น้อย	41.1	46.9	53.4
รวม	100.0 (224)	100.0 (307)	100.0 (236)
$\chi^2 = 7.01$	$P = 0.01997$		